

male piščike! Kako so ljubke! Anica se ne more premagati; skoči in ujame eno izmed živalic. Vsi jo občudujejo, nežno gladijo in božajo, dočim Rjavka v skrbi kokota in se repenči, da čimprej izprosi nazaj negodno stvarico. Še Dido je radovedno pogledoval in godrnjal, kakor bi hotel reči: Pazite! Mali naraščaj je v mojem nadzorstvu.

Ponosno koraka nato Rjavka v družbi svoje nadebudne družinice svojo pot naprej in še kratkomalo ne pusti nobenega svojih dragih iz vidika, vedno ponavljajoč svoj kok, kok, kok, hkrati pa prežeč, kje se pojavi kaka mrvica, da jo zdrobi in prežveči za hrano nežnim želodčkom.

Toda drobiž kakošji še ni vajen dolge hoje. To puta dobro ve. Zato se sredi tratine pripogne, namršči svoj gorki plašček, razširi peroti in povabi malčke na počitek. Vse se gnete in hiti pod varno in toplo streho. Zdaj kukajo in mole glavice kakor iz okenc v božji dan. Najmanjši in najkasnejši paglavček pa skoči in spleza kar na hrbtišče svoje roditeljice in se ponosno ozira naokrog. Dido je skoro zavidljiv tej sreči, pa se vendar mirno zlekne na tla vršeč svojo čuvajsko službo. Anica ga je potrepljala po glavi in ga tako pohvalila za zvestobo.

Piščke pa se kmalu naveličajo dremanja in začno zopet brskati in kav sati, kakor jih je koklja naučila. Ko bi znale, bi zapele:

Pómlad, pómlad je najlepši čas,
mesto se je veseli in vas.

Kazen.

*Ptička na drevesu
ljubko žvorgoli;
Mihec jo poslušá,
vjeti jo želi.*

*Ko jo ogleduje
sredi gostih vej,
ptička se huduje:
»Fej te bodi, fej!«*

*Na drevo brž spleza,
mu drhti srce,
željno roko steza —
»Ptička, čakaj mel!«*

*Sapa zdaj pritisne,
roka popusti;
Mihec doli blisne,
ptička odleti.*